

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De quarto gradu spiritualis profectus eorundem, circa abnegationem
proprij iudicij. Cap. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

Ne ergo se tantis bonis priuaret, hæc sanctissima virgo, ne quidem Spiritum sanctum desiderabat, desiderio, etsi bono & pio, orto ex propria voluntate. Idco dicebat: *Nolo illum desiderare, ex me ipsa, tamquam à me ipsa: quia nolo habere vllum desiderium, & audeo dicere, imò dicam, quamuis illud desiderium ipse mihi daret, vt per illud mea voluntas fieret, & non illius, tamquam illius, & non tamquam mea; etiamsi in hoc esset eius voluntas, sed illa non esset principaliter, imò totaliter eius; nullo modo vellem esse contenta. Tanti facio non possidere, neque vti tamquam meo, quod ei semel donauit, & volo vt sit totum suum, vt possim dicere cum omni veritate: In omni re, fiat voluntas tua. Dico de meâ voluntate & de meo desiderio. Atque ita, bonum, quod ad me non venit per hanc viam, para solius diuina voluntatis, non mihi videtur bonum, & potius eligerem, & ita opto, non habere, vllum aliud bonum, nisi hoc, (quod tamen est eius) Relinquere totum meum velle, & desiderium meum in ipso, potius quam habere quoduis aliud donum, solius per meum desiderium, & per meum velle. Quocirca, vt monet Thomas de Kempis, dicendum est Deo, verbis cordis: *Domine, tu scis, qualiter melius est, fiat hoc, vel illud sicut volueris. Da quod vis, & quantum vis, & quando vis. Fac mecum sicut vis, & sicut scis, & sicut tibi magis placuerit, & maior honor tuus fuerit. Pone me, vbi vis, & libere age mecum in omnibus: in manu tuâ sum, gira & reuersa me per circuitum. En seruus tuus ego, paratus ad omnia. Qui sic constitutus est, & in occasionibus talem se exhibet, habet abnegatam propriam voluntatem. Alioquin, ni talis sit, sepe coniecit se in periculum salutis. Ponderauit hoc grauitè S. Macarius: Sicuti, inquit, seruus, qui ad palatium aliquod accesserit, vt tractet supellectilem, ministerio Regis deputatam, summâ prudentiâ ac discretione opus habet, ne quid prater decorum ministret, alia pro aliis esculenta, apponens mensa regia, qui si forte per ignorantiam, & sine discrimine, non ex ordine Regi ministrauerit, periculo, morti, sit obnoxius. Sic & anima, qua per gratiam & spiritum Deo seruit, non parua discretione, & prudentiâ opus habet, ne fallatur in supellectili diuinâ, nempe in ministerio spiritali, propriam habens voluntatem, gratia (per Superiores declarata) non consentientem. Nam fieri potest, vt in spiritali ministerio, quod per interiorè hominem clam peragitur, anima, ex propria suppellectili, hoc est, spiritu proprio, Domino ministret. Talem animam, manet supplicium, mors & lactus: quod diuinus etiam Apostolus dixit: *Ne forte cum altis predicauerim, ipse reprobus efficiar. Obsecremus igitur Deum, vt quicumque gratiam Dei consecuti sumus, seruitium eius, secundum voluntatem eius exhibeamus, promptissimâ voluntate, vt hoc modo, illi gratissimo, conuersantes, & spiritali cultu, secundum voluntatem illius seruientes, vitam æternam hereditario iure possideamus. Hoc autem præstat, perfecta obedientia, de qua hæc scribit B. Catharina Bononiensis, in libello Dei iussu conscripto: *Quis dubitare potest de sua salute, si finiat vitam in obedientiâ, que plus similem facit Domino suo Christo,****

quam vlla alia virtus. *Credat firmiter se melius saluandum per illam, quam vllam penitentiam, ieiunium, & quamuis contemplationem. Qui autem alienæ voluntati obedit semper, veram obedientiam habet, & voluntatem abnegauit propriam, estque affectus, altum hunc profectus & perfectionis gradum.*

CAPVT DECIMVMQVINTVM.

De quarto gradu profectus spiritualis eorundem, circa abnegationem proprii iudicij.

Quartus gradus est, abnegatio proprii iudicij.

Signum profectus in hoc est, si quis in tertio Anno, apud se inuolabiliter statuat, iudicare deinceps optima, & sibi conuenientissima, ac debita, omnia illa, quæcumque ei totâ vitâ eius contingunt, circa occupationes, gradus, loca, habitationes, & circa alia omnia, quæ à Superiorum voluntate pendent. Hoc commendat, S. Hieronymus Rustico Monacho: *Præpositum meas, vt dominum, diligas vt parentem: credas salutare, quidquid ille præceperit, nec de maiorum sententiâ iudices, cuius officij est obedire, & implere quæ iussa sunt. Nam, vt ait S. Gregor. Vera obedientia, nec Præpositorum intentionem discutit, nec præcepta discernit, quia qui omne vitæ suæ iudicium, Superiori subdit in hoc saculo, gaudet, si quod sibi præcipitur, operatur: nescit enim indicare, quisquis perfectè didicit obedire. Cur Causâ indicat, in Monachorû Egyptiorum obedientiâ Cassianus: Sic vniuersa complere, quæcumque fuerint à Præposito præcepta, tanquam à Deo sint cælitus edita, sine vllâ discussione festinant, & nonnumquam etiam impossibilia, subimit imperata, eâ fide ac deuotione suscipiunt, vt totâ virtute, ac sine vllâ hesitatione, perficere ea nitantur: & ne impossibilitatem quidem præcepti, pro senioris sui reuerentiâ, metiuntur. De talibus est S. Benedicti in Regulâ: *Mox vt imperatum à maiore fuerit, ac si diuinitus imperetur, moram pati nesciunt in faciendo: de quibus Dominus dicit: ab auditu auris obediunt mihi. Similia docet S. Basilus, S. Bernardus, Cassianus. Vnde S. Thomas, explicans dictum S. Benedicti, dicitis: *Tenendum esse, si Prælatus aliquid impossibile præceperit, hoc inquit, ided dici, quia an aliquid sit possibile, subditus non debet suo iudicio definire, sed in vnoquoque Superioris iudicio stare. In Vitis Patrum, libro de humilitate, Abbas Nestero ingressus religionem, hoc apud se statuit: *Ego & asinus vnus sumus: posthac debeo esse sicut ille: quidquid ei imponitur hoc portat, & sine morâ quidem, non petens quare, aut ad quem finem. Hunc imitemur, & cum Dauide, quilibet nostrum dicat: *Vt iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum. Quod in bonam partem accipit S. Hieronymus, & S. Augustinus: id est,*****

204.

Ep. 4.

1.2.c.4.
in 1. Reg.1.4. Inft.
cap. 10.Pal. 18.
Bas. conf.
mon. c.

Bern. l. de

præc.
Cap. l. 4.
cap. 41.1.2.q. 11.
pag. 651.

Pal. 72.

23.
in Com.l.3. de im.
c. 15 n. 2.

hom. 13.

2. Cor. 9.

de arm. 6.
7. pag. 48.

est, inquit Bellarminus: obedire tibi sine contradictione statui, & omni quodcumque portare decreui, & à fide, & à charitate tua non recedam. Hoc confert

1.4. inflit. cap. 4.

abnegatio iudicij. Ideo Cassianus ait: stultum te secundam apostoli sententiam, facias in hoc mundo, ut sis sapiens: nihil scilicet discernens, nihil diudicans, ex his que fuerint tibi imperata, sed cum omni simplicitate ac fide, obedientiam semper exhibeas, illud tantummodò sanctum, illud vtile, illud sapiens esse iudicans, quidquid tibi, vel lex Dei, vel senioris examen indixerit. Tali enim institutione fundatus, sub hac disciplina, poteris durare perpetuo, & de cenobio, nullis tentationibus inimici, nullis factionibus deuolueris. Imò multis Dei donis repleberis. Nam ut docuit Christus Dominus B. M. Magdalenam de Pazzis: Inter impedimenta donorum Spiritus sancti, non tantum sunt ea peccata, que Deum expellunt ex anima, sed & propria voluntas, & proprium iudicium eorum, qui modo suo volunt seruire Deo. Qui quidem desiderant Spiritum sanctum, sed eum desiderant eo modo, qui illis placet, & qui illis videtur, & sic se reddunt inhabiles, ad percipiendum eum, qui est, tamquam hamus quidam, quo Deus vult capere animam, ex se ad eò vitem.

205.

Cap. 10.

Claudam hoc caput, pio quodam sensu, ac lumine, quod habuit sanctæ memoriæ, P. Ludouicus de Ponte, in quibusdam Exercitiis spiritualibus, dum ea fecit, & quod scriptum reliquit, in quodam suo memoriali, citato in vitâ eius manus scriptâ: ex quo, pro abnegatione propriæ voluntatis & iudicij, apta peti possunt monita: Abnegationem perfectam cognoui, in magnâ vigilantia ad sentendum motus inordinatos animæ, & ad reprimendum statim, & castigandum nos pro illis. Sicut fortis miles, viso hoste eum aggreditur, & necat, & timorem incutit alii ne accedant: ita est genus pietatis in hac parte, secum esse crudelem.

Ha motuum inordinationes rediguntur ad quatuor.

Prima inordinatio est in cogitationibus, & imaginationibus de rebus noxiis, vel vanis, vel impertinentibus illo tempore, vel cum nimia sollicitudine.

Secunda est in affectionibus, & volitionibus rerum prohibitarum, ut sunt, affectus superbia, ira, inuidia, & alia: vel quoad modos prohibitos, ut est turbatio, vel inquieti propensio, ad concionandum, sciendum, & circa officium proprium.

Tertia est, in repugnantia erga opera virtutum, cum cupiditate annexa, circa illa: ut sunt opera, cultus diuini, obedientia, amoris proximorum.

Quarta est, libertas sensuum, in videndo, audiendo, loquendo, exequendo ad has res, ex curiositate, vel impetu, vel libertate, &c.

Quod si in his quatuor generibus inordinationum, me mortificabo, & nego, tollam impedimenta vniouis cum Deo, & perfecta familiaritatis cum illo, & potero dicere: Introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinavit me in charitatem. Hæc ille.

Atque ita etiam per examina, harum quatuor inordinationum, poterunt cognoscere qui

voluerint, an & quantum, in abnegatione sui profecerint.

CAPVT DECIMVMSEXTVM.

De quinto gradu spiritualis profectus, qui est maior Dei cognitio.

Quintus gradus est, maior Dei cognitio.

Signum profectus in eâ est, si quis agnitâ Dei excellentiâ, absolutâ & respectivâ, hoc est beneficiantiâ eius erga nos multiplici, nunc agnoscat meliùs turpitudinem peccati cuiusvis etiam leuissimi, quo Deus offenditur: obligationem quærendæ omnimodæ perfectionis, ob Dei gustum & gloriam: præsertim, quàm accuratè sint omnia peragenda, quæ spectant ad Dei tam excellentis cultum, & ad exequendam Superiorum, Viciorum Dei voluntatem, & quàm grati esse debeamus Deo, ob tot eius beneficia & immediatè ab eo, & mediis creaturis collata. Nam ut scribit S. Antonius Abbas ad Arsenoitas. Qui cognouerit Deum, agnoscat & dispensationes illius, quas efficit in propriis creaturis: tum in earum, tum in nostrum commodum. Et alibi: Qui cognouerit Deum, hunc adorare debet, sicut oportet. Hæc enim omnia ad Deum referuntur, & eius meliùs colendi, ac præcepta perfectiùs exequendi studio, horum cognitio quærenda est. Scimus, inquit S. Ioannes, quoniam cognouimus eum, si mandata eius obseruamus: qui dicit se nosse eum, & mandata eius non custodit, mendax est, & veritas in eo non est. Tali cognitioni & scientiæ Dei, illud conuenit, quod scribit S. Bernardus. Scientia ista, in primo gradu, operatur penititudinem & dolorem: ut risum in luctum, cantum in planctum, gaudium in merorem conuertat: & incipiant tibi displicere, que vehementer antea placuerunt: & illa specialiter horreas, que specialiter appetebas. Sic enim scriptum est: Qui addit scientiam, addit & dolorem, ut veracis & sanctæ scientiæ, sit dolor subsequens, argumentum. In secundo verò gradu, operatur correctionem, ut iam non exhibeas membra tua, arma iniquitatis peccato: sed coercas gulam, iugules luxuriam, superbiam deprimas, & facias seruire corpus sanctitati, quod iniquitati antea seruierat. Penitudo enim, sine correctione non proderit, sicut Sapiens ait: Vnus edificans, & vnus destruens, quid prodest eis nisi labor: qui enim baptizatur à mortuo, & iterum tangit eum, nihil proficit lauatio eius. Sed quia hæc diutius haberi non possunt, nisi circa se multâ circumspectione, mens indefessa vigilet & attendat. In tertio gradu operatur sollicitudinem, ut iam sollicitus incipiat ambulare cum Deo suo, & ex omni parte scrutetur, ne vel leuissimâ re, tremenda illius Maris offensus aspectus. In penititudine accenditur, in correctione ardet, in sollicitudine lucet, ut interius & exterius renouetur. Denique per hanc maiorem cognitionem Dei, generosus redditur animus, ad